

„S léčbou jmelím držím metastázy v šachu.“

Andreas Gebhardt, 53 let, překladatel a redaktor televizní stanice, rakovina varlat.

Bylo to v roce 1975, na podzim, bylo mi právě 22 let a studoval jsem v jednom jihoněmeckém univerzitním městě, když jsem začal mít v levém varleti zvláštní pocit. Nebylo mi přitom dobře, tak jsem se nechal prohlédnout. Lékař mi radil nechat se operovat, protože jinak se nedá zjistit, jestli se jedná o něco nezhooubného nebo zhoubného. O týden později jsem ležel na operačním stole. Nález – rakovina, velmi zhoubná. Jako by do mě udeřil blesk. Lékař z univerzitní kliniky mě hned vyrozuměl o nutnosti druhé operace. Měly být odstraněny lymfatické uzliny, aby se pokud možno zabránilo vytvoření metastáz. S tím jsem samozřejmě souhlasil. Byla to těžká, hodiny trvající operace – protože lymfatické dráhy prostupují celý břišní prostor. Přesto jsem se velmi rychle zotavil a jel jsem do lázní ve Schwarzwald. O chemoterapii nebo ozařování nebyla tenkrát vůbec řeč.

V dubnu 1976 se ukázala při jedné kontrolní prohlídce metastáza na plicích. Tak jsem se nakonec přece nemohl bez chemoterapie obejít. Šlo to relativně šetrně, jiní se přitom cítili hůř. Já jsem byl mezitím dokonce i na univerzitě a dál jsem studoval. Ale i přes chemoterapii metastáza rostla. Jeden přítel mi doporučil kliniku Lukas ve Švýcarsku, která se specializovala na léčbu rakoviny jmelím. Napřed mi to připadalo nezvyklé – co se za tím asi skrývá, co je to za léčbu? Lékaři se o tom nikdy nezmínili, a když jsem se svého ošetřujícího lékaře ptal, řekl jenom: „Vy si asi chcete dát dovolenou?“ a místo toho mi doporučil další chemoterapii s methotrexatem a cisplatinou. Ale po třetí infúzi jsem udělal pauzu. Ležel jsem na sále s dvanácti postelemi, nemohl jsem pořádně spát a byl jsem úplně mimo.

Tak jsem přece jen jel do Arlesheimu do kliniky Lukas. Vedoucí lékař byl velmi věcný. Řekl: „Zázraky neděláme, ale vy máte šanci, prostě to zkusíme. Jestli budete v chemoterapii pokračovat dál, nebo ne, to se musíte rozhodnout – my proti tomu nic nemáme.“ Já jsem už ale žádnou chemoterapii nechtěl, právě proto jsem přece přijel. Lékař mi doporučil léčbu Iscadorem Qu, tedy jmelím z dubu. Na podzim jsme s tím začali. Atmosféra byla úplně jiná než na univerzitní klinice. Tam jsem byl jedno z čísel a lékaři se zajímali o můj nádor, a ne o mne. V Arlesheimu se lékaři ptali na mé životní poměry, nabídli mi doprovodné umělecké terapie a především se mnou podrobně mluvili – to bylo pro mě opravdové odhalení mého já. Bylo mi jasné, že s tou nemocí se mi stala opravdu „pěkná“ věc – ale tady v klinice Lukas se se mnou bude něco dělat, tady je něco v pohybu. Teď to záleží na mně, co z toho já udělám. V roce 1977 jsem tam byl vícekrát, dvakrát týdně jsem si píchal jmelí. Metastáza už dále nerostla, stagnace, „Stable disease“ je to nazýváno.

O antroposofické medicíně jsem neměl ani tušení, nevěděl jsem ani nic o waldorfské pedagogice. Ale teď jsem o tom chtěl vědět víc a začal jsem číst také knihy od Rudolfa Steinera. Zažádal jsem si o místo v jednom antroposofickém studentském domově a tam jsem dva roky žil, intenzivně studoval antroposofii a také jsem byl umělecky činný. Má tehdejší přítelkyně pro to neměla vůbec pochopení, myslela si, že jsem sklouznul k nějaké sektě a rozešla se se mnou. Má rodina to celé sledovala spíše vlídně, především rodiče mě velmi podporovali.

Potom jsem si doplnil vzdělání jako waldorfský učitel, oženil jsem se a adoptovali jsme tři děti z Indie, protože mé sperma chemoterapie dost zničila a vyhlídky na vlastní děti

se rovnaly nule. Mezitím jsem byl stále v kontaktu s klinikou Lukas, docházel jsem na kontroly a stále pokračoval v terapii jmelím. Ta se mezitím stala součástí mého života a dává mi pocit jistoty. Pro mě to není jenom nějaká injekce. Když hrozí, že se mi z toho stane rutina, vždy se zamyslím, co pro mne jmelí znamená a potom je vpich jehlou zase něco zvláštního.

V roce 1998 byla vidět při kontrolním vyšetření druhá metastáza. Nato byl vyměněn preparát jmelí, místo z dubu, nyní za jmelí z jabloně. Dodatečně k těmto injekcím pod kůži jsem dostal také infúze. Tím dostávám horečku až 39°C. Je to opravdu dobře cítit – hezky teplo. Tato dávka horečky má více fází. Ta první je nejnejpříjemnější, vše je jakoby napnuté, cítím se jako ve svěráku, všechno se hromadí. Potom se to najednou uvolní a začíná druhá fáze – přichází horečka a začíná mi být trochu divně, cítím se jako v mlhách a usínám. Třetí fáze probíhá další den. Všechno je jako čerstvě omyté. Cítím se uvnitř jako nový. Celý svět vypadá jinak. Problémy, které jsem předtím pořád s sebou tahal, vidím teď z jiné, vyšší perspektivy, přitom je mi docela lehce. A pociťuji nesmírnou chuť vzít svůj život do svých rukou, řešit problémy. Zase všechno plyne jakoby v proudu. Působí to neobyčejné osvobozujícím dojmem. Nádherný pocit.

Tyto infúze provádím doma jednou za tři týdny, když přijde zdravotní sestra a napíchne mi ji. Vyjmout si ji už mohu sám. Pro nouzové případy má sestra pohotovost na telefonu, ale dosud nemusela nikdy přijít. Když se horečka nedostaví, potřebuji jiný preparát ze jmelí nebo jiné dávkování. To pak jdu zase do kliniky Lukas.

Infúze mi dává také příležitost soustředit se zcela na sebe. Chvilé oddechu, kterou si vědomě užívám. Následující den

po infúzi si nechávám vždy volno, začínám všechno pomalu. Horečka sice klesá rychle, ale já nechci hned zase hekticky vstoupit do všedního dne.

S touto terapií držím metastázy v šachu, obě jsou čtyři centimetry veliké, a dále už dodnes nerostly. Žádná nová k nim nepřibyla a já nemám žádné potíže, cítím se tělesně výkonný a mohu docela normálně žít.